

[Kirsten Jacobsen.]

virke, og det må naturligvis både teatrets ledelse og teatrets personaleorganisationer rette sig efter. Hvis man ikke ønsker det, står det jo enhver frit for at søge ansættelse et andet sted.

Jeg vil også gerne slå fast, at selv om fremskridtspartiet har den principielle holdning, at der ikke bør ydes offentlige tilskud til Det kongelige Teaters drift, så vil vi ikke på forhånd afvise at være med til at drøfte en saglig og konstruktiv bespareelsesplan som en overgangsordning. Vi vil også være med til at gennemføre de ændringer og rationaliseringer, der måtte være nødvendige, således at teatret efter en eller anden overgangsordning kan komme til at hvile i sig selv. Det skal der ikke herske nogen tvivl om, men det skal være sådan, at der er fornuft og rimelighed i den måde, som Det kgl. Teater bliver drevet på. Jeg håber i hvert fald, at debatten i dag vil munde ud i, at folketinget helt klart tilkendegiver, hvor Det kgl. Teater står, både i dag, i morgen og om et år.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Det kan være naturligt at begynde med at sige, at regeringen helt og grundlæggende er uenig i fru Kirsten Jacobsens og fremskridtspartiets principielle holdning til Det kgl. Teater.

Det synes endnu en gang – for det er jo ikke første gang – at være en skæbnestund for Det kgl. Teater. Skulle det hælde, at de eneste vidnesbyrd, en eftertid måtte have om Det kgl. Teaters historie, var referater af folketingsdebatter suppleret med betænkninger fra kommissioner, udvalg og arbejdsgrupper, er jeg bange for, at det hovedindtryk, man må få, er, at teatret er gået fra krise til krise, at statsmagten mere eller mindre nødtvungent fandt frem til løsninger, der blot for en stund kunne sikre nationalscenens fortsatte eksistens. Det kunne se ud, som om det danske folk altid mere havde været indstillet på at overrække teatret en tornekrone end en laurbærkrans.

Den aktuelle situation er den, at teatret med de givne nedskårne bevillinger ikke har mulighed for at opretholde den hidtidige drift i de eksisterende bygninger. En analyse af teatrets problemer har vist, at teatret for de givne bevillinger kan gennemføre driften i indeværende år, og at teatret må have en driftsbevilling i 1977–78 på 104 mill. kr. for at kunne opret-

holde de nuværende aktiviteter i næste sæson. Regeringens forslag til finanslov for 1977–78 indeholder derfor en bevilling til Det kgl. Teater på 104 mill. kr., eller ca. 3 mill. kr. mere, end det oprindeligt var tanken.

Grunden til dette tillæg er jo den ganske enkle, at Det kgl. Teater har et større antal lavtlønnede personer, end man har i andre institutioner. Derfor er det en nødvendighed at gennemføre det. I og for sig er Det kgl. Teater lønningsmæssigt jo også et spejlbillede – som et teater skal være – af selve samfundet: der er høje lønninger, der er en stor mellemgruppe, og der er også en stor gruppe lavtlønnede.

Så vidt den aktuelle situation, men dermed gives der ingen løsning på teatrets langsigtede problemer. Man sikrer kun, at det fortsætter, til nye økonomiske kriser med ny uro, ny usikkerhed omkring teatrets eksistens, opstår. Sandheden er, at øjeblikket er inde til, at folketinget må gøre op med sig selv, om man ønsker at bevare Det kgl. Teater eller ej. Regeringens hensigter i så henseende er forankret i en fast overbevisning om, at hele den danske nation i Det kgl. Teater ejer en institution, der er uundværlig. Dets virke er vævet ind i vor kultur og historie, fra Weyse til Per Nørgaard, fra Bournonville til Flemming Flindt, fra Holberg til Ernst Bruun Olsen.

Det kgl. Teater leverer for tiden med forestillingen »Den poetiske Raptus«, hvor den danske skueplads' fødsel sættes på scenen, et dagsaktuelt og overbevisende eksempel på, at vor nationalscenens eksistens ikke må gøres til et spørgsmål om, hvorvidt teatrets drift kan svare sig. Det beviser også, at selv i besværlige tider fænger gnisten, som knuser vinduet mellem scene og sal. Teatret bærer en tradition, som vi i respekt for fortiden og i ansvar for fremtiden har pligt til at forvalte og videreføre til glæde for nutiden.

Kulturpolitisk har vi de senere år lagt vægten på, at flere og flere kunne få glæde af de muligheder for en rigere, mere indholdsrig tilværelse, som kulturel udfoldelse tilbyder os. Viften af tilbud er langt mere mangfoldig. Teaterpolitisk har denne holdning – som der har været flertal for her i tinget – ført til en udbygning af teaterlivet uden for de sikrede og mere etablerede teatre samt gennem billetkøbsordninger og andre ting til, at så mange som muligt får let adgang til de oplevelser, teatrene kan give os. Vi har senest fået Den storkøbenhavnske Landsdelsscene, Det rejsende Lands-